

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. G. R.**, bývajúcej v T., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. D. B., s.r.o., so sídlom v T., proti žalovanému **Ing. L. K.**, bývajúcemu v T., zastúpenému JUDr. J. L., advokátom v T., **o zaplatenie 28 214,83 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11 C 164/2008, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 30. augusta 2010, sp. zn. 5 Co 270/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania 268,32 € na účet alebo do rúk JUDr. J. L. do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín uznesením z 25. júna 2010, č.k. 11 C 164/2008-38 konanie zastavil, žalobkyňi vrátil súdny poplatok v sume 1 675,95 € a žalovanému súdny poplatok za odpor v sume 1 675,95 € prostredníctvom Daňového úradu T.. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala zaplatenia 28 214,83 € s príslušenstvom titulom vyporiadania hodnoty členského podielu v bytovom družstve. Podaním doručeným súdu dňa 19. januára 2010 (pred prvým pojednávaním), žalobkyňa vzala návrh na začatie konania v celom rozsahu späť. Súd preto rozhodol podľa § 96 O.s.p. o zastavení konania. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 30. augusta 2010 sp. zn. 5 Co 270/2010 na odvolanie žalovaného zmenil v napadnutej časti výroku o trovách konania prvostupňové rozhodnutie tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy prvostupňového konania 1 068,41 € a odvolacieho konania 268,32 € do 3 dní k rukám JUDr. J. L..

Uznesenie odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním. Prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedla, že v predmetnom uznesení Krajského súdu v Trenčíne sa odvolací súd vôbec nezaoberal vyjadrením žalobkyne k odvolaniu žalovaného. Odvolací súd navyše konštatoval, že sa žalobkyňa k odvolaniu písomne nevyjadрила.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobkyne odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na poklade cudzozemského rozhodnutia, alebo ide

o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania.

V posudzovanej veci je nepochybné, že dovolateľka napáda dovoľaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. Jej dovolanie preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovoľací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie

postihnuté niektorou z vád vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných vád nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto vád, ale skutočnosť, že konanie je postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Žalobkyňa vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

V dovolaní sa namieta existencia vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú dovoľateľka vidí v tom, že odvolací súd sa nezaoberal pri rozhodovaní o podanom odvolaní proti uzneseniu prvostupňového súdu v časti týkajúcej sa trov konania vyjadrením žalobkyne, ktoré k odvolaniu žalovaného podala.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Podľa § 55 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje lehotu na urobenie úkonu, určí ju, ak je to potrebné, predseda senátu, samosudca alebo nimi poverený zamestnanec súdu. Lehotu, ktorú určil, môže predseda senátu alebo samosudca tiež predĺžiť.

Podľa § 209a ods. 1 O.s.p. ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete, doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili.

Podľa § 209a ods. 2 O.s.p. len čo všetkým účastníkom uplynie lehota na podanie odvolania a vyjadrenia k odvolaniu, predloží súd vec bez zbytočného odkladu odvolaciemu súdu.

Zo spisu je zrejmé, že odvolanie žalovaného bolo žalobkyňi doručené dňa 11. augusta 2010 s tým, že v lehote 10 dní má možnosť sa k nemu vyjadriť (§ 209a ods. 1 O.s.p.).

Uvedená lehota plynula od 12. augusta do 23. augusta 2010 (pondelok). Ide o lehotu sudcovskú. Sudcovskú lehotu môže súd predĺžiť na návrh, ktorý možno podať do konca tejto lehoty.

Spis bol krajskému súdu predložený dňa 26. augusta 2010 a v ten istý deň podala žalobkyňa svoje vyjadrenie k odvolaniu osobne na okresnom súde (t.j. po lehote stanovenej súdom). Následne 30. augusta 2010 krajský súd rozhodol. Vyjadrenie žalobkyne bolo doručené krajskému súdu až dňa 31. augusta 2010. Krajský súd preto vo svojom rozhodnutí nebral do úvahy vyjadrenie žalobkyne, pretože toto k dispozícii nemal, nakoľko bolo podané po lehote stanovenej súdom na vyjadrenie. Žalobkyňa o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k odvolaniu žalovaného nepožiadala. Námietku dovolateľky preto treba považovať za nedôvodnú.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd postupoval v zmysle príslušných zákonných ustanovení, pri prejednávaní veci procesne nepochybil a svojím postupom žalobkyňi neodňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Prípustnosť dovolania nie je daná ani podľa § 237 O.s.p., ani podľa § 239 O.s.p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia.

Úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá v tomto konaní úspešná nebola (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.). Trovy pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní vo výške 268,32 €, a to odmeny za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu zo dňa 1.10.2010 podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b/ a ods. 8, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (218,27 € + režijný paušál 7,21 € + 19 % DPH).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2010

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková